

ikke ere uden Betydning; det er Loven af 13de April 1851 og Loven af 4de Marts 1857. Flere ærede Talere have henpeget paa den Forfælskel, som der er mellem dette Lovforslags Titel og dets Indhold; idet jeg ganske maa slutte mig til enkelte af de i saa Henseende fremkomne Ytringer, skal jeg ikke omtale dette videre, men kun udtale, at ogsaa jeg finder det besynderligt, naar den ærede Forslagsstiller har givet sit Forslag en Titel, som aldeles ikke svarer til Indholdet. Af hvad Grund han har gjort det, skal jeg ikke indlade mig paa at undersøge.

Det er ikke min Hensigt at gjennemgaae de enkelte Punkter i Lovforslaget; jeg skal blot fortelig udtale mig om et Par, som ogsaa andre Talere have omtalt. Det første af disse er med Hensyn til Ægteskabet, hvorom det siges, at det herefter skal indgaaes for Dyrigheden, og at ingen anden Form for Ægteskabet har borgerlig Gyldighed. Jeg maa ganske være enig med dem, der have yttret, at der her under Navn af Frihed paalægges en utaalelig Tvang. Jeg maa ligeledes være enig med dem, der ere af den Mening, at det vilde have en paa Folket i Almindelighed, dets religiøse og sædelige Følelse, faarende Indflydelse, dersom man pludselig vilde indføre en Form for Ægteskabet, som staaer i saa stærk Modsetning til, hvad der gennem Aarhundreder har været Skik, hvortil Nationen har knyttet sig, og som den har vænnet sig til at ansee som den eneste gyldige Form for Ægteskabet, og derved er kommen til den Overbeviisning, at kun det Ægteskab, som indgaaes i Guds Huus, og saa at sige for Guds Afsyn, har Gyldighed og bringer den Betsignelse og den Trøst under Ægteskabets Tilfælle, som er dets rette Bestemmelse. — Hvad § 17 angaaer, da maa jeg bemærke, at ogsaa jeg maa ansee det for i høi Grad betænkeligt at udtale, saaledes som steet er, at Forældre skulle have Lov til at opdrage deres Børn i hvilken Tro de ville eller i slet ingen. Det hedder saaledes i bemeldte Paragraph: „Saalænge Børn ikke ere komne til Skjelsalder, er det ene Forældrene, som have at afgjøre, om de skulle indlemmes i noget, og da i hvilket, Troes-samfund, samt om de skulle opdrages til nogen, og da til hvilken Tro“. Jeg antager, at disse

Ytringer staae i den stærkeste Modsetning til selve Opdragelsens Natur; ingen alvorlig Mand kan opdrage sit Barn til nogen anden Overbeviisning end den, han selv har; men at kaste en Lov ud blandt Folk, hvori de af mig oplæste Ord indeholdes, vilde efter min Mening være det Allerfarligste for de mange ubestædede Gemytter, som vistnok deri vilde finde et velkomment Forsvar for den Egegyldighed, hvormed de ofte opdrage deres Børn. — Hvad Confirmationen angaaer, da kan jeg heller ikke paa nogen Maade billige, hvad den ærede Forslagsstiller har villet lade træde istedet derfor; jeg finder det aldeles usyldestgjørende. — Der er en Grundtanke, som gaaer igjennem Lovforslaget, og som saa ofte vender tilbage, at jeg ikke kan lade være særtilt, at omtale den, omendskjøndt den paa de fleste Steder fremtræder i en meget usylblig Form. Det hedder saaledes i § 13, at naar Folk ønske at indgaae kirkelig Vielse, da kan dette skee, naar de kunne formaae nogen Præst til at gjøre det. De kunne henvende sig til Qvindens hidtidige Præst, men han har Lov til at vægre sig, og hvis han gjør det, kunne de henvende sig til enhver anden Præst og lade sig vie af ham, saafremt han er villig dertil. Den samme Tanke under samme Form gjentager sig næsten ved enhver af de Bestemmelser, som Loven indeholder. — Det har hidtil været Lov, at Præsten er forpligtet til at udføre enhver kirkelig Handling, som bliver fordret af ham af dem, der have Ret til at forbre en saadan; istedet derfor at sætte en Tilstand, hvor det aldeles blev overgivet til Præstens Vilkaarlighed, om han vilde udføre en kirkelig Handling eller ikke, vilde vistnok medføre de allerbetænkeligste Følger. Jeg seer ikke rettere, end at det vilde medføre den største Ængstelse, Uro og Forvirring i Gemytterne og Bekymring i Samvittighederne, naar Menighedernes Medlemmer forgjæves henvende sig saa hos en, og saa hos en anden Præst for at faae en kirkelig Handling udført, som de mulig betragte som en Salighedsfag for sig, og Præsten skulde kunne nægte det, uden at han endog har nødig at fremsføre nogen som helst Grund for sin Vægning, men blot behøver at sige, at han ikke vil udføre den; der